

Kronik Issızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Haziran 2017

Kronik ıssızlığın ilahı yine
Zaman eskitirken insanı, deyip
Esneyen bir yürekte ne çok kısırtı alameti.
Boz sancıları akşamın nakşeden belli belirsiz,
Tanrı'nın çağırıldığı kutsanmış insanoğlu
Adsız bir kerevit iken kaygan zeminde
Yalınayak düş balyalarına rast gelmişliği şairin...

Gölgeli sükûtnu evlat edinmek kadar kutsal bir rabıta
Bir de var ya,
Sevseydin beni, demelerin lal olduğu
Kundaklanmış sayısız yürek sancısı.
Zaman külfet an'dan ırak bir yalnızlığı
Pekiştirirken ansızın,
Sızandan ziyade biriken ve görünmeyen;
Sızlanmadan mademki devirdim günü
Gümbürtüye giden kim bilir kaçınıcı koğuş?

Zehir zemberek bildiğim bir sulh kadar ikilem yüklü,
Nazarında kayıp addedilen küçük çocuğun el yazısında
Bir itiraf:
Var ya, sevsen beni keşke demelerin mağlubiyetinde
Bir Tanrı bir de senden gayrı
Hem ötelediğim hazanda takılı olsa da aklım,
Kaysa da elimden yılan misali
Yılgın yıllarım
Ve üstü örtülü hicaplarımı sağaltsam demelerime
Bakma sen kaygılarında
Gel-gitleri belki de aklın
En ihtimamlı ölüm.

Satılmışlığın coğrafyasında
Anadan üryan isyanlar yol aldıkça,
Devşirme aşklar körelttikçe aşkın rotasını,
Kaç kişi kaldık dünden

Olmazın oluru bir cümlede yine gözlerin aradığı
Dost meclisinden:
Zaman ne sarkaç ne de katil;
Zanlar yürektekini ne bilir,
Diyen akli başında muhterem deyişlerin önyargısı.